

РЕШЕНИЕ

№ 7859

гр. София, 23.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова
ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Елеонора Попова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7184** по описа за **2021** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от И. Г. Р., чрез адвокат К. П., САК, със съдебен адрес: [населено място], ул. „131“ №2А, вх. А, ет. 1, ап. 3, против Решение № 20028618 от 29.01.2021г., постановено по нахд №10047/2020г., по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 105-ти състав, с което е изменено Наказателно постановление /НП/ № 22-006650/08.04.2020г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], с което на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 лв. за извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ, като е изменена наложената санкция от 3 000 лв. на 1 500 лв.

Касаторът излага доводи, че постановеното решение на СРС е неправилно и незаконосъобразно, в нарушение на материалния закона и при съществени нарушения на процесуалните правила. Подадена е и частна жалба срещу Определение № 20127776 от 31.05.2021г. по нахд № 10047/2020г., с което по реда на чл. 248 от ГПК е оставена без разглеждане подадена молба за изменение на съдебното решение на

СРС в частта, в която е отказано присъждане на разноски на [фирма]. В съдебно заседание, касаторът редовно уведомен не се явява и не изпраща представител. От страна на процесуалния му представител по делото е депозирано становище, с което се поддържат касационната и частната жалба, като се иска да бъде отменено решението на СРС, издаденото наказателно постановление и определението и се претендират разноски за две съдебни инстанции.

Ответникът – директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], редовно призван, се представлява от инспектор М., с юридическа правоспособност, който моли съда да остави в сила решението на СРС. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Д., който дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно, както и да отхвърли и депозираната частна жалба срещу определението по чл. 248 от ГПК като неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба, както и частната жалба са подадени в срок, от надлежна страна, срещу подлежащи на инстанционен контрол съдебни актове и са процесуално допустими.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

С Решение № 20028618 от 29.01.2021г., постановено по нахд № 10047/2020г. по описа на СРС, НО, 105-ти състав е изменено НП № 22-006650/08.04.2020г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], с което на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000.00 лв. за извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ. С решението на СРС е изменен размерът на наложената санкция от 3 000 лв. на 1 500.00 лв.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че във връзка с постъпил сигнал за работа на готвачи и общи работници без трудови договори в обект – стол и бар, находящ се в [населено място], [улица], партер, сграда на А1 – Централно управление, стопанисван от [фирма], на място в обекта на 05.02.2020г. и на 06.02.2020г. служители на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], извършили проверка по спазване на трудовото законодателство. На 05.02.2020г., от 10:20 до 11:00 часа, при извършване на проверка на въпросния обект, в кухнята е установено С. Й. В. да полага труд в работно облекло. В собственооръчно попълнена декларация по чл. 402, ал. 1, т. 3 от КТ С. Й. В., посочила, че работи на длъжност „готвач“ в обекта с работно време за деня от 08:00 до 14:00 часа, месечно трудово възнаграждение 480.00 лева, почивни дни – събота и неделя, а в т. 9 от декларацията „Получих копие от заверено уведомление и екземпляр от сключен писмен договор“ е посочила „НЕ“.

На 14.02.2020г. в Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място] са представени: трудов договор № 060/04.02.2020г., сключен между [фирма] и С. Й. В. и справка от ТД на НАП за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ с изх.№ 22388203060006/05.02.2020 г. – 11:57 ч. за регистриране на сключения трудов договор. След проверката на място, на 14.02.2020г. и на 25.02.2020г. проверката

продължила в сградата на трудовата инспекция, където били представени изисканите писмени документи. За установените при проверката обстоятелства и констатираните нарушения бил съставен Протокол за извършена проверка с изх. № ПР2003861/25.02.2020г.

Въз основа на събраните данни било установено, че между [фирма] и С. Й. В. бил сключен на 04.02.2020г. трудов договор № 060/04.02.2020 г., на основание чл. 70, ал. 1 от КТ (трудова договор със срок на изпитване), с пълно работно време от 8 часа дневно, уговорено трудово възнаграждение от 610.00 лева, с право на платен годишен отпуск от 20 работни дни, като в трудовия договор било посочено, че работникът се задължава да постъпи на работа на 04.02.2020г. и на същата дата е получил екземпляр от трудовия договор, длъжностна характеристика и заверено копие на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ. В същото време от приложената Справка № 22388203060006/05.02.2020г. от ТД на НАП е установено, че уведомлението за сключения трудов договор със С. Й. В. е било подадено в НАП в 11:57 часа на 05.02.2020г., тоест към момента на проверката на този работник не било връчено (а и не било подавано до ТД на НАП) копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ. Във връзка с установеното, контролните органи са приели, че от страна на дружеството е извършено нарушение на трудовото законодателство, поради което на същото е съставен АУАН № 22-006650/25.02.2020 г. за нарушение на чл. 62, ал. 3 от КТ.

Въз основа на така съставения АУАН, на 08.04.2020г. е издадено процесното НП № 22-006650/08.04.2020г., с което при идентичност на описание на нарушението и правната му квалификация на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000.00 лв. за извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

От правна страна СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващия орган правилно е приложил закона, но поради липсата на представени доказателства за налагане на имуществената санкция над минималния размер, определен в закона е изменил обжалваното НП, като е определил имуществена санкция в размер на 1 500.00 лв.

Настоящият касационен състав намира решението на Софийски районен съд за валидно, допустимо и правилно.

В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на касатора и да са препятствали възможността му адекватно да я организира. От страна на въззивния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая.

Съдът споделя мотивите на СРС, че издаденият АУАН и наказателно постановление са издадени от компетентни органи, съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН, спазени са процедурните правила, правилно е приложен и материалния закон.

Разпоредбата на чл. 414 ал. 3 от КТ, предвижда, че работодателят носи отговорност при неизпълнение на задължението му по чл. 63, ал. 2 от КТ да не допуска до работа лице, на което не е връчил подписан екземпляр от трудовия договор и заверено копие от уведомлението по чл. 62, ал.3 от КТ. За изпълнение на състава цитираната

разпоредба, е необходимо и достатъчно допускането до работа без да са връчени документите по чл. 63, ал. 1 от КТ. Задължението на работодателя за уведомяването на НАП за сключен договор, възниква едва след сключването на такъв. Именно факта на сключването поражда и следващите се задължения за предоставяне на копие от договора и копие от уведомлението. Спрямо доказания момент на сключване на конкретния трудов договор на 04.02.2020г. и вписаното в него задължение на работника да постъпи на работа на 04.02.2020г, обосновани са изводите на СРС, че на посочената дата 04.02.2020г. вече е възникнало задължението на [фирма], предвидено в чл. 63, ал. 2 от КТ – да не допуска до работа работника, докато не му връчи уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от ТД на НАП. Доказано е и неизпълнение на това задължение – С. Й. В. се е намирала на обекта и е била допуснат да изпълнява трудовите си задължения без да и е връчено въпросното уведомление. Налице са всички съставомерни елементи на вмененото административно нарушение. Обстоятелството, че лицето е било на обекта в работно облекло и е изпълнявало трудови функции е достатъчно да се приеме, че същото е било допуснато да изпълнява трудовите си задължения, преди да му е връчено уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ и правилно АНО е ангажирал отговорността на касатора. Съдът правилно е приел, че с оглед липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства размерът на наложената санкция следва да бъде намален. При определяне на наказанието АНО не е установил, нито е посочил някакви отегчаващи отговорността обстоятелства, за да наложи наказание по-тежко от минимално предвиденото, поради което и законосъобразно районния съд го е определил в минималния размер от 1 500 лева.

Възражението на касатора, че се касае за маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН е неоснователно. Съгласно чл.415в от КТ, не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и ал. 3 и чл. 63, ал. 1 и ал. 3 от КТ. Законодателят изрично е изключил приложимостта на института на маловажния случай за нарушения по чл. 61, ал. 1, чл.62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и ал. 2 от КТ, както и приложимостта на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН за тези нарушения.

По изложените съображения решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно и следва да се остави в сила.

Съдебното решение е правилно и в частта за разноските в производството пред СРС. Съгласно чл.63, ал.3 от ЗАНН (в настоящата редакция), в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Разноските на жалбоподателя в производството пред СРС подлежат на възстановяване съгласно чл.143, ал.1 от АПК, само когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт. В случая не е налице непълнота, предпоставяща субсидиарното прилагане на Гражданския процесуален кодекс на основание смисъла на чл.144 от АПК. Съответно, административнонаказващият орган дължи да възстанови разноските само когато обжалваното НП е отменено. В тази връзка следва да бъде отчетено и, че производството пред районния съд се развива по реда на НПК. Последният предвижда в чл.189, ал.3, че когато подсъдимият бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по делото. Ирелевантно е обстоятелството, дали впоследствие наложеното му наказание е било изменено. По изложените съображения, доколкото процесното НП не се отменя, разноските на санкционираното лице не подлежат на възстановяване, както правилно е постановил и СРС.

Определение № 20127776/31.05.2021г. по нахд 10047/2020г. съдържа мотиви за

недължимост на разноските на жалбоподателя в производството пред СРС, въпреки, че съдът е оставил без разглеждане молбата за изменение на съдебното решение в частта за разноските, която е допустима. Следва определението да се отмени като разноски не се дължат на основание съдебното решение, потвърдено от настоящата съдебна инстанция в цялост.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в касационното производство, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл.63, ал. 5 от ЗАНН (в действащата към настоящия момент редакция), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., като съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

Понеже касационната жалба е отхвърлена изцяло като неоснователна, разноски на касационния жалбоподател не се дължат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл.63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Определение № 20127776/31.05.2021г. по нахд 10047/2020г. на СРС, НО, 105 състав.

ОТХВЪРЛЯ искането на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от И. Г. Р., чрез адвокат К. П., САК, със съдебен адрес: [населено място], ул. „131“ №2А, вх. А, ет. 1, ап. 3 за изменение на Решение № 20028618 от 29.01.2021г., постановено по нахд№10047/2020г., по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 105-ти състав в частта за разноските.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20028618 от 29.01.2021г., постановено по нахд№10047/2020г., по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 105-ти състав, с което е изменено Наказателно постановление № 22-006650/08.04.2020г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], с което на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 (три хиляди) лева за извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ, като е изменена наложената санкция от 3 000 (три хиляди) лева на 1 500 (хиляда и петстотин) лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.